

A man in a black tuxedo with a white shirt and black bow tie stands on the left. A woman in a blue long-sleeved dress with floral embroidery and a blue lace mask with peacock feathers on top stands on the right. The background is dark with blue and yellow lighting.

Katarína Gillerová

Ilúzia šťastia

Ilúzia šťastia

Katarína Gillerová

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

© Katarína Gillerová 2016
Cover Design © Peter Brunovský 2016
Cover Photo © Shutterstock.com/conrado
© Shutterstock.com/Vladimir Sazonov
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2016

ISBN 978-80-220-1942-2

Venovanie

*Študovali sme spolu, prežívali lásky, vydali sa, mali deti...
Hovorili sme si Babský klub a cez prednášky sme občas rušili
spolužiakov sediacich v aule pod nami, lebo šesť dievčat
si vždy má čo povedať. Tak ako sme sa stretávali
po prednáškach, stretávame sa dodnes. Každá z nás
má svoj vlastný životný príbeh, v ktorom sa radosť
strieda s problémami, šťastie so smútkom,
úspech s prehrami a naopak.*

*Ilúzia šťastia nie je o nás šiestich – je o životných ilúziách,
snoch, očakávaníach. Aj keď nás mnohokrát sklamú,
nemali by sme sa ich vzdávať, ale snažiť sa, aby náš život
posunuli ďalej. V ktoromkoľvek úseku nášho života.*

*Túto knihu venujem Marte Leškovej, Maji Sojákovej,
Magde Chúťkovej, Maji Zváčovej a Magde Kaňovej.*

Autorka

Nieko na mňa čaká

Stála som nerozhodne pred otvorenou skriňou a pohľadom hodnotila svoj šatník. Žalúdok som mala stiahnutý od miernej nervozity, ktorá sa s pribúdajúcimi minútami stupňovala.

Ktoré šaty sú najvhodnejšie na dnešné stretnutie?

Svetlo slnečných lúčov sa odrážalo v zrkadle na vnútornej strane skriňových dverí. Vystrela som ruku a začala po jednom vyberať vešiaky so šatami.

Čo si má obliecť vydatá žena, keď sa chystá tajne stretnúť s iným mužom?

Červené som zamietla hneď, sú príliš nápadné, biele zase príliš nevinné – a tak som sa necítila ani náhodou. Tieto sú príliš krátke a na ďalších sa trochu zadrháva zips. Tak tie v žiadnom prípade! Dnes musí všetko prebehnúť hladko, záleží na každej maličkosti.

S úľavou som sa napokon rozhodla pre šaty z elastickej látky s lodičkovým výstrihom a so vzorom zelených štvorcov rôznych odtieňov na bielom podklade.

Áno, tieto budú najvhodnejšie, skonštatovala som spokojne.

Nervozita mi opäť zovrela žalúdok. Prebehne všetko tak, ako predpokladám?

Zrak mi padol na konferenčný stolík v obývačke. Na tanieri tam zostal nedojedený banán, nedokázala som ho zjesť celý ani namiesto obeda. Schrúmala som k nemu zopár keksov, ale v ústach som z nich mala pocit sucha a prašnosti. Z barovej skrinky som vylovila iné, čokoládové s malinovou náplňou, a dva z nich som si nechala pomaly sa rozplývať na

jazyku. Sladká chuť sa mi priam žiadala. Moje telo si vyžadovalo doplniť energiu, ktorú v ňom spaľovala každá moja myšlienka na to, čo dnes príde.

Našťastie, bola som doma sama, bez rodiny, a tak som sa mohla v pokoji vychystať. Šaty, ktoré som si kúpila na jar tohto roka, mi padli dobre. Netušila som, že si ich prvýkrát oblečiem práve na takúto príležitosť.

Kulmou som si vyrobila na čerstvo umytých vlasoch zopár kučier. Rúž som zvolila jemný, ružovkastý, aby iba trochu zvýraznil farbu mojich pier. Zamyslene som sa zahľadela do zrkadla. Vyzerám na štyridsať? Ako ma bude po vyše dvadsiatich rokoch vidieť on – nebudem sa mu zdať príliš... zmenená? Dvadsať rokov zanechá stopy na tvári každého. A ja – spoznám ho vôbec?

V tej chvíli ma z myšlienok vytrhlo zvonenie mobilu. Utažené číslo volajúceho.

„Aneta?“ oslovil ma známy hlboký hlas. „Anetka, platí to dnes o druhej?“

„Áno... platí.“ Môj hlas znel zachrípnuto. Nasucho som prehltna.

„Si ešte doma?“ zaujímal sa. „Stihneš to?“

Po tele mi prebehli zimomriavky. „Stihnem,“ povedala som potichu. „O chvíľu odchádzam.“

„Teším sa na teba,“ povedal spokojne. „Mrzí ma, že je to tak ďaleko... Vlastne, môžeš si zobrať taxík,“ navrhol, „zaplatím ho, samozrejme.“

Myšlienky mi začali v panike krúžiť v hlave ako splašené. Taxík, taxík... Ak si ho zavolám, tak určite nie pred náš panelák, lebo by ma mohli vidieť susedia. A potom, ten časový posun...

„Taxíkom tam prídem skôr, ako sme sa dohodli,“ poznamenala som.

„To nevadí, budem ťa čakať,“ povedal s nádejou v hlase.

Zamyslene som vypla mobil. Jeho zvláštny, hlboký hlas ma preniesol do minulosti. Pred očami sa mi mihali vysoké

stromy, konáre na pozadí tmavnej oblohy, ktorú som videla, keď ma niesol v náručí. Vybavil sa mi príjemný pocit z dotyku jeho rúk, čo ma objímali vo víre tanca.

Bolo to tak dávno, a predsa som si na to dokázala spomenúť, akoby sa to stalo včera. Bože, je možné, že odvtedy prešlo vyše dvadsať rokov?

Vzala som do ruky kabelku a skontrolovala jej obsah. Keď som ju zatvorila, vystrela som plecيا, zdvihla hlavu a pevne zovrela remienok kabelky v dlani.

Je rozhodnuté.

Od tejto chvíle nebudú nasledujúce udalosti závisieť iba odo mňa. On to chcel, on trval na tomto stretnutí a ja mu vychádzam v ústrety.

Naše tajné stretnutie, pretože o ňom nikto iný nesmie vedieť. A dúfam, že sa to ani nikto nikdy nedozvie. Nie, ani moje kamarátky, ktoré boli pri tom, keď sme sa zoznámili. Vtedy sme netušili, kam sa budú uberať naše životy. A ja som o nich nevedela to, čo viem dnes. Dnes už poznám ich tajomstvá. Sú uzamknuté vo mne, ukryté navždy.

Dnešný deň bude patriť k nim. Moje tajomstvo.

Keď som o dve ulice ďalej nastúpila do taxíka, pred očami sa mi okrem ulíc hlavného mesta začali miháť spomienky na udalosť spred vyše roka, ktorej dôsledkom bolo dnešné stretnutie. Viezla som sa však zároveň aj v ústrety všetkému, čo sa stalo pred vyše dvadsiatimi rokmi.

Pretože vtedy sa to celé začalo.

Zvláštne pozvanie

Sedela som v kuchyni pri stole v ružovom flanelovom pyžame, s nohami vyloženými na druhej stoličke. V jednej ruke som držala rožok s maslom, v druhej hrnček

s kakaom a pri pohľade na manžela sa mi hlt rožka v ústach menil na gumu bez chuti.

Bola sobota, pol deviatej ráno. Júnové slnko nakúkalo oknom do miestnosti, vyzeralo to na pekný letný deň.

Nie však pre mňa.

Bez nálady som cez pootvorené dvere pozorovala muža, ako si v obývačke pred zrkadlom oblieka ľahkú košeľu s krátkymi rukávami a chystá si do tašky nejaké oblečenie.

„Tak kolega Rudo?“ zatiehla som s plnými ústami. Nervózne som zakrúžila hrnčekom v ruke. Kakao sa rozvírilo po snehobielej porcelánovej stene. „Čo také pekné si kúpili?“

Manžel sa na chvíľu zastavil a pozrel neprítomne smerom ku mne. „Novú pohovku a zopár skriniek do obývačky,“ odvetil.

Opäť som pevne zahryzla do rožka a odhryzla si dosť veľký kus. „A to nemajú nikoho z rodiny, kto by im pomohol?“

„Asi nie, keď požiadal mňa,“ odvetil.

Pozorovala som ho, ako si dáva do tašky staré tenisky. Vyhýbal sa môjmu pohľadu. Už niekoľko mesiacov ma nevnímal, akoby zahltý vlastnými myšlienkami. Vraj veľa práce. Ani to nové pyžamo si nevšimol. Bolo zámerne ružové, bola som zvedavá, či naň zareaguje. Či si spomenie, ako mi kedysi povedal, že keď sa chce so mnou milovať a mám na sebe ružové pyžamo, cíti sa ako pedofil. Strašne sme sa na tom vtedy smiali, mali sme v sebe už dosť vína a okrem vernosti som mu prisahala aj to, že sa pred ním už nikdy nezjavím v ružovom pyžame.

Nevšimol si ho ani včera, ani dnes ráno.

„Prídeš až večer?“

„Áno, najskôr večer.“

Nervózne som prežúvala a ešte nervóznejšie som začala bubnovať prstami po stole.

„Na budúci víkend tu nebudem,“ oznámila som mu svoje

náhle rozhodnutie, „tak si nič neplánuj. Zostaneš s Terezkou.“

Zastal a vyľakane sa zamyslel. Všimla som si, ako mu ovisli kútiky úst, ako spustil plecيا. Uprene som ho pozorovala a čakala na jeho reakciu. On však mlčal.

„Prečo nič nevravíš?“ naklonila som sa ponad stôl. Nohy v papučiach s mačacími ušami som spustila na zem. „Hádam mi nechceš povedať, že aj budúci víkend pôjdeš kolegovi Rudovi pomáhať skladať nábytok? Čo to bude pre zmenu, spálna? Alebo to bude nejaká kolegyňa, ktorá potrebuje zložiť Rubikovu kocku?“

Hlas sa mi chvel od nervozity. To, že niekoľkokrát do týždňa príde domov neskoro, som sa snažila tolerovať už zopár mesiacov. Teraz k tomu však pribudol aj víkend strávený mimo domova! Cítila som, že akceptovať jeho správanie začína byť nad moje sily. Rola tolerantnej manželky ma prestávala baviť.

Mala som podozrenie.

„Prečo sa hádate?“ V kuchyni sa zjavila Terezka, doteraz zamknutá v kúpeľni. Kedysi som netušila, že si v kúpeľni zriadi prechodné bydlisko a pre nás to bude nedobytná pevnosť. Bola som v štrnástich aj ja taká?

„Nehádame sa,“ ubezpečil ju manžel. Potom pozrel na mňa. „Samozrejme, že budem s Terezkou,“ dodal.

Ani ho nezaujímalo, kam sa chystám.

„Čo mám päť rokov?“ ohradila sa. „Aj tak pôjdem s kamoškami na Zlaté.“

„Nepripeč sa na slnku,“ potiahla som ju jemne za vlasy. „A sľúb, že nepôjdeš plávať do hlbokkej vody.“

„Nie, budem plávať vo vode po kolená,“ odvrkla. Vzápätí ma objala. „Plávam lepšie ako ty,“ pripomenula mi.

„Teraz zabehni do obchodu a potom povysávaj,“ prikázala som jej.

„Mamiii, môžem až zajtra?“ hodila sa mi okolo krku. „Čaká ma Hedviga, dostala k narodkám nový tablet, tak...“

„Tak cestou od Hedvigy môžeš priniesť z obchodu, čo mama potrebuje,“ prerušil ju môj domáci pán tvorstva. Zvedavo som sa naňho zahľadela. Konečne záujem o mňa po toľkom čase, aj keď sa to týka iba nákupu...

Alebo aby som to náhodou nepožadovala od neho.

„No, tak dobre,“ súhlasila Terezka nechotne. „Cítim sa tu ako v kambodžských krajčírskych dielnach, kde zneužívajú detskú pracovnú silu,“ zašomrala si popod nos.

„A ja sa cítim ako vo vývarovni ubytovne pre bezdomovcov,“ zakontrovala som jej. „Ráno všetci odídu, aby sa večer vrátili iba najesť.“

„Aspoň ťa tu nikto nebude rozčuľovať,“ potešila ma.

„Keby niekto poslúchal, niekto by sa nerozčuľoval,“ pripomenula som jej.

„Keby niekto chápal mládež vo vývoji, nezapodieval by sa malichernosťami,“ zareagovala hneď. Naznačila som jej rukou capnutie po zadku, ona však so smiechom rýchlo uskočila nabok. „Mami, to štúdium pedagogiky ti bolo fakt nanič,“ vyškierala sa. „Zrejme si chýbala na hodinách psychológie.“

Decko jedno pubertálne, pomyslela som si, keď som po chvíli osamela. Pristihla som sa, ako sa usmievam do ticha miestnosti. Terezka bývala milé, veselé dieťa aj napriek tomu, aké bolestné emócie si musela zažiť, keď vo mne rástla. Myslela som si, že keď sa narodí, bude v kuse plakať, ale ona sa na mňa usmievala, akoby prišla na svet iba kvôli tomu. Akoby mi chcela povedať: „Tak, mami, už nesmieš plakať, už som tu ja, aby som ťa rozveselila.“

Moja zlatá malá dcéra! Tých štrnásť rokov ubehlo ako voda a zrazu mi po byte pobehuje ustavičná kritička, ironicky glosujúca všetko moje konanie. Kedy sa skončil ten krásny

vek milujúceho dieťaťa, večne prisatého na svoju mamu ako taká pijavička?

Asi som mala deň otázok bez odpovedí, lebo vzápätí som sa spýtala samej seba, či nebola chyba, že som v jej šiestich rokoch priviedla medzi nás dve neznámeho muža. Neznámeho pre ňu. Čo ak to teraz v manželstve medzi nami prestane fungovať? Zasiahne ju to oveľa viac. Je v takom veku, že môže vyviešť čokoľvek.

Nie, to jej nemôžem urobiť, uvedomila som si. Žalúdok sa mi opäť zovrel od nervozity. Musím nájsť iné východisko a je jedno, čo sa dozviem o Adamovi. Až potom sa rozhodnem, čo urobím so svojím životom. Zatiaľ sa musím tváriť, že historkám o kolegovi verím.

Zanechala som všetky znepokojujúce otázky a radšej som dala do hrnca variť brokolicu a pripravila som si mixér a smotanú. Brokolicovú polievku som už dávnejšie nerobila, objednala si ju Terezka, lebo ju minulý týždeň varila Hedvigina mama. Hedviga je jej najlepšia kamarátka. A Hedvigina mama má okrem iného úžasné gélové nechty, vyzdobené drobnými ligotavými kamienkami. Pozrela som na tie svoje. Už by potrebovali poriadnu manikúru.

Preniesla som si notebook do kuchyne, zapla som ho a vyhľadala som si správu z minulého týždňa, ktorá ma tak veľmi prekvapila. Bola od mojej kamarátky Kvetky. Nevidela som ju od Terezkinho narodenia, a hoci sme kedysi boli najlepšie kamošky už od základnej školy, nebola som jej ani na svadbe. Stratili sme sa vo víre uháňajúcich rokov, v zabudnutí všetkého, čo nás kedysi spájalo.

„Ahojte, dievčatá,“ čítala som si správu opäť, *„ešteže existuje Facebook, dokázal mi nájsť všetky tri po toľkých rokoch, čo sme sa nevideli. Rozhodla som sa Vám napísať a navrhnúť, aby sme sa budúci júnový víkend stretli u tety Idy v Lehniciach, všetky štyri. Kým si vek píšeme ešte s trojkou na začiatku, chcem si s Vami zaspomí-*

nať na veselé študentské časy a dozvedieť sa o Vás viac, o tom, čo ste prežili odvtedy...“

Správa ďalej obsahovala podrobný opis cesty do obce. Lehnice? Zamyslela som sa. Prečo u tety Idy? Vygúglila som si v počítači vzdialenosť: necelých tridsaťšesť kilometrov, to nie je ďaleko od Bratislavy, cesta sa pohodlne dá zvládnuť aj autobusom.

Barbora, Soňa, Kvetka a Aneta. Štyri kamarátky. Mysleli sme si, že v dobrom aj v zlom, ale keď zasiahlo medzi nás to zlé, kamarátstva sa rozpadli.

Zamyslene som pokrútila hlavou. No, neviem, neviem, či bude Barbora súhlasíť. Určite viem iba to, že sa nebude chcieť stretnúť so Soňou, s ktorou sa kedysi rozhádali. Večné rivalky, doberali si jedna druhú, súperili medzi sebou, až to vyvrcholilo vzájomnými naschválmi. Ale prečo to Kvetka nenaplánovala u nich doma? Bude v Lehniciach aj jej manžel? Neviem, či sa s ním chcem stretnúť...

Vlastne, najprv som bola rozhodnutá, že ku Kvetke nepôjdem, ale dnešný manéver môjho muža ma prinútil rozhodnúť sa opačne. Len som to tak vyhrkla v snahe zabrániť mu v ďalších víkendových aktivitách, ktoré vo mne vzbudzovali rôzne podozrenia.

Odhodlane som vstala od počítača. Uvedomila som si, že mi je vlastne jedno, či tam Kvetkin manžel bude, alebo nie. Chcem ju po toľkých rokoch vidieť, chcem sa s ňou stretnúť a dozvedieť sa, ako sa má.

Brokolica sa dovarila. Rozmixovala som ju a pridala do polievky smotanu. Prihodila som aj zopár nadrobno nakrájaných zemiakov, lebo Hedvigina mama robí brokolicovú polievku so zemiakmi. Aha, a Hedvigina mama ešte chodí na brušné tance a s hrkálkami to predvádza svojej a mojej dcére, ktoré sú z nej úplne unesené.

Podišla som k veľkému zrkadlu v predsieni a vyhrnula

som si tričko. Vzápätí som ho s nechúťou spustila. V posledných mesiacoch som zaháňala stres jedlom, chrumkami a kopou orieškov. Tie ma dokázali upokojiť najlepšie. Rýchle, nervózne chrúmanie však malo za následok, že som každým schrúmala viac, ako bolo zdravé.

Musím s tým okamžite prestať a do týždňa zhodiť rýchlou diétou aspoň tri kilá! A musím zavolať...

V tej chvíli mi zazvonil mobil. A vraj telepatia nefunguje... Moje a Barborine myšlienky sa spojili kdesi v biosfére nad našimi hlavami.

„Ahoj,“ ozvala sa v telefóne. „Chcela som ti volať cez týždeň, ale nestíhala som,“ povedala previnilým tónom. Na ten som u Barbory nebola zvyknutá. „Dostala si správu od Kvetky?“

„Dostala, veď ju poslala všetkým trom,“ prisvedčila som.

„Ak tam pôjde Soňa, tak ja určite nie!“ vyhlásila rezolútne. Presne takú reakciu som od nej čakala. „A čo to Kvetke vôbec napadlo? Keby to bolo na budúci rok, aby sme všetky spolu oslávili štyridsiatku, to by som ešte chápala... Ale teraz, keď máme tridsaťdeväť? To je dôvod?“

„A o rok by si tam šla?“ spýtala som sa.

„So Soňou nie,“ odvetila. „Ale aspoň by som sa nečudovala.“

„Máš možnosť opýtať sa na to Kvetky osobne.“

„No, veď ju uvidím rada a teba tiež,“ povedala váhavo. „Nemohla by si nejako zariadiť, aby Soňa...“

„Nie je už načase zabudnúť na všetky tie malicherné krivdy?“ prerušila som ju. „Ty si stará, ona je stará a durdíte sa toľké roky ako škôlkarky.“

„Že ti jazyk nezdrevenie!“ ohradila sa ihneď. Presne ako som očakávala.

„Za tie škôlkarky?“ zasmiala som sa.

„Za tie staré!“ vyhrkla. „Nemáme ani štyridsať! To dnes nie je ešte ani stredný vek.“

„To povedz mojej dcére, natočí s tebou zábavné video,“ uškrnula som sa.

„Ako sa má Terezka?“ zareagovala hneď Barbora.

„Však to poznáš,“ vzdychla som si. „Keď boli tvoje baby v jej veku, sotva si ťa brali za svoj vzor... No, čo ti mám povedať? Už to nie je tá milá malá tanečnica, ktorá ti predviedla pôvabný tanček na požiadanie. Teraz by sa urazila, že od nej niečo také chceš, a naznačila by ti, aby si sa na cvičené opice išla pozrieť do zoologickej záhrady.“

„Pochopila som,“ ozvala sa Barbora rezignovane. „Naozaj to poznám. Veď vlastne... Broňa mala štrnásť ako teraz Terezka, keď...“

„Áno,“ prisvedčila som rýchlo. Keď zomrel Barborin muž Arpád, dodala som v duchu. Nechcela som, aby Barbora zabrdla do citlivej témy. Bola som presvedčená, že ani tri roky nestačili, aby sa vyrovnala s jeho smrťou. Kedysi by mi ani vo sne nenapadlo, že ona bude vdovou ako prvá z nás, a to ešte pred štyridsiatkou! Nedokázala som pochopiť, že ich veľkú lásku ukončil Arpádov predčasný odchod zo života, myslela som si, že práve oni sa budú ešte v deväťdesiatke držať spolu za ručičky a hádzať po sebe zamilované pohľady. Aj keď sme sa nestýkali často, pokladala som si vtedy za povinnosť zúčastniť sa na jeho pohrebe a podporiť tak Barboru v jej veľkom smútku.

Naše dve kamarátky to, žiaľ, neurobili. Nebolo to od nich pekné.

„Ako sa má sestra?“ zmenila som tému.

„No, neuveríš, je kdesi medzi Tureckom a Gréckom...“

„Na dovolenke?“

„Ona a dovolenka?!“ zasmiala sa Barbora. „Rieši nejakých migrantov, nemá čas ani na telefonát.“

„Tie dredy by sa jej dnes zišli,“ poznamenala som. „Celkom jej pristali.“

„Áno, ani vši v nich nebolo vidieť, keď sa vrátila od bezdomovcov,“ ironizovala. „A čo tvoj brat, ako sa má?“

„No, neveríš,“ napodobnila som ju, „je kdesi v Nórsku...“

„Ja skapem!“ zvolala so smiechom Barbora. „A nezabudol si vziať teplý šál a čiapku?“

„Mama mu ich určite pribalila,“ ubezpečila som ju.

„Ešte sa neoženil?“

„Nie,“ odvetila som. „Veď si všetko porozprávame u Kvetky. A žiadne výhovorky. To, že sa tam všetky stretieme, ešte neznamená, že si musíš Soňu od samej lásky adoptovať. Záleží teraz na tom, čo ste si vyviedli pred šestnástimi rokmi? Nezdá sa ti to po toľkom čase smiešne? Na vaše životy to vôbec nemalo vplyv, každá ste si žili nezávisle od toho, čo sa stalo v minulosti.“

Čakala som na reakciu, ale chvíľu žiadna neprichádzala.

„A tebe neprekáža ísť ku Kvetke?“ ozvala sa potom Barbora. „Veď si jej nešla ani na svadbu. Ako sa zatváriš, keď tam stretneš...“

„Poviem mu ‚dobrý deň,‘“ prerušila som ju. „Uvedom si, Barbi, že mám vlastnú rodinu a za muža...“

„... svoju najväčšiu lásku,“ dokončila, čo som chcela povedať pôvodne.

Nasucho som prehltla a vytlačila z hrdla akési čudné zahmkanie. „Zavolám Soni,“ povedala som, „a dohodnem to s ňou. Potom ti dám vedieť, čo a ako.“

Očakávala som Barborine protesty, ale neozvali sa. Ukončila som hovor. Zdalo sa, že všetko je na dobrej ceste.

Zvláštne, kedysi som si najviac rozumela s Kvetkou, po skončení štúdia som však zostala v kontakte iba s Barbarou. So Soňou občasné telefonáty. S Kvetkou nič.

Barbora bola zábavná, priama a dokázala ma rozosmiať. Bola z nás najvyspelejšia, s Arpim sa zoznámila ako šestnásťročná, keď sme študovali na strednej škole. On vtedy

práve zmaturoval a začal pracovať v otcovom malom autoserise kdesi pri Šamoríne. Po práci však každý deň nasadol do auta a uháňal za ňou do Bratislavy. Nedokázali vydržať jeden bez druhého ani deň. O ich vzťahu sme vedeli všetky podrobnosti – ako po sebe najprv pokukovali, potom prišli dotyky rúk, prvé objatia... Stretnutia, prechádzky, vyznania...

Prežívali sme to všetko s ňou, ale neverili sme, že medzi nimi nebolo nič intímnejšie až do jej osemnástich. Občas zahmlievala, občas sa tajomne usmievala – Soňa to nemohla vystáť. Pýtala sa, či má Arpád nad hlavou svätožiaru alebo či sa náhodou nechystá do kláštora.

„Buď je teplý, alebo mních,“ rýpala do Barbory Soňa. „Prípadne je tu tretia možnosť: teplý mních. Mimo vykurovacej sezóny by to pre teba bola vlastne výhoda.“

„Neželaj si, aby som to povedala Arpimu,“ varovala ju Barbora. „Buď si istá, že na našu svadbu by si pozvaná nebola.“

„Bude svadba?“ zvolali sme všetky tri zborovo.

„Bude,“ sucho poznamenala Barbora. „V dobre vykúrenom kláštore. Arpi hreje ako stredoveká kachľová pec.“ V hlase jej znela irónia, v očiach sa však mihlo zvláštne svetlo. Ihneď rozdráždilo moju zvedavosť. Bola som presvedčená, že Barbora si v súvislosti s Arpádom spomenula na niečo, čo nebolo určené pre naše uši.

S úsmevom som opäť vzala do ruky mobil a našla som si kontakt na Soňu.

„No konečne si sa ozvala!“ zvolala s miernou výčitkou v hlase, len čo začula môj pozdrav. „Ako sa máš?“

„Veď aj ty si mohla zavolať,“ vrátila som jej ten vyčítavý tón.

„Nemohla,“ vyhrkla hneď. „Pokazil sa mi mobil a prišla som o všetky kontakty. Nenašla som nikde ani tvoje číslo, ani Kvetkino. No, čo na to povieš? Čo jej to len napadlo, tak

zrazu... Keby chcela s nami na budúci rok osláviť štyridsiatku, tomu by som rozumela, ale takto z ničoho nič...“

Bože, aké ste vy dve s Barborou rovnaké, pomyslela som si pobavene.

„Načo čakať celý rok, keď to môže byť teraz?“ odpovedala som jej otázkou.

„No teda, ak tam pôjde Barbora, tak ja určite nie!“ vyhlásila rezolútne. „Nedám si skaziť žiaden víkend tou bláznivou babou. Aj tak pochybujem, že by sa chcela so mnou stretnúť...“

„Barbora súhlasí,“ prerušila som ju.

„Neverím,“ vyhrkla Soňa neisto.

„Spočiatku zareagovala rovnako ako ty,“ priznala som pravdu, „potom však sama uznala, že je smiešne zotrvať v hneve pre somariny, čo sa stali tak dávno.“ Nebola to celkom pravda, ale keď Barbora mlčala, dalo sa to pokladať za súhlas.

„Skutočne?“ zatiahla Soňa váhavo a potom telefón zmlkol. Jej hlavou sa práve preháňal vzdušný vír. Prevetrával jej spomienky a hľadal závažné dôvody na odmietnutie stretávky. „Keď si spomeniem, čo mi vyviedla na zasnubách...“

„Och, Soni, a čo také strašné? Prišla si pre to o snúbenca?“

„No... to nie,“ odvetila. Na pár sekúnd sa odmlčala. „Je pravda, že by som vás všetky zase strašne rada videla,“ priznala napokon.

Vytiahla som z rúry zapekané cestoviny so šunkou a syrom a pozrela som na hodinky. Bolo pol dvanástej, čas obeda, ale ja som hlad vôbec nepociťovala. V krku akoby som stále cítila imaginárny rožok, ten, ktorý som jedla na raňajky, keď som pozorovala svojho muža, ako sa chystá sťahovať nábytok k akémusi Rudovi.

Premkol ma nepríjemný pocit. Čo si počnem so životom, keď sa moje podozrenia potvrdia?

V poslednom čase som sa necítila šťastná. Pociťovala som úzkosť z toho, akým smerom sa vyvíja môj život a život mojej rodiny. V deň svojej svadby som bola presvedčená, že v mojom živote sa už nič zlé nestane. Asi som sa mýlila.

Prudko som vstala a zamierila do obývačky. Potrebovala som zo seba striasť nepríjemné pocity. Nie, nechcem sa nad tým zamýšľať, pomyslela som si. Radšej som vybrala zo skrinky veľkú škatuľu s fotkami. Vyhľadala som práve tie zo stredoškolských čias, na ktorých som bola s dievčatami.

Zaliala ma vlna dojatia a nostalgie. Bože, koľko času odvtedy uplynulo! Aké sme boli mladé a krásne! Och, ani som si vtedy neuvedomovala tú ležérnu sviežosť a bezstarostnosť, čo z nás sálala.

Za najatraktívnejšiu z nás som považovala Soňu. Mala postavu modelky rovnako ako Barbora, pôsobila však krehkejšie. Barbora mala pevnejšie kosti, sebavedomý pohľad, na všetko rýchly a výstižný úsudok. Soni siahali plavé vlasy poniže pliec, mala trochu kratší účes než tmavovlasá Barbora.

Tie dve spolu boli ako oheň a voda, jin a jang. Vzájomná súťaživosť ich hnala dopredu vo všetkom, čo robili. Ak si jedna z nich kúpila novú sukňu, na ďalší deň prišla tá druhá v novom svetri. Keď nám Barbora priniesla prvý koláč, ktorý upiekla celkom sama, o týždeň už piekla aj Soňa. S Kvetkou sme si zakaždým vymenili pobavené pohľady. Rozumeli sme si aj bez slov. My dve sme boli skutočné kamarátky, ktoré si navzájom pomáhali a nepotrebovali medzi sebou súťažiť. Čo sa to len s nami potom stalo?

Vždy som túžila vyzerať ako Soňa. Bola som však nižšej postavy a moje vlasy mali farbu piesku, nie takú žiarivú blond ako Sonine. Nejaký čas predtým, ako som stretla svojho budúceho muža, som si začala niektoré pramienky odfarbovať na svetlejšie. Napriek vtipom o blondínkach mi to dodávalo sebavedomie.

Bolo to tesne pred mojou tridsiatkou. Žila som sama s Terezkou. Jedného dňa som sa postavila pred zrkadlo a rozhodla sa zmeniť aspoň svoju vizáž, keď už môj život plynul tak stereotypne. S novou úpravou vlasov som doň chcela vniesť niečo nové. Nájsť si konečne niekoho do páru, nejakého normálneho chlapa. Nebavilo ma viac zaspávať a zobúdzáť sa v posteli sama. Terezka mala už vlastnú izbu, vlastnú posteľ, patrične hrdá na nadobudnutú samostatnosť.

Vtedy som netušila, že všetko dopadne úplne inak, ako som si predstavovala.

„Mamiii, už som doma!“ Terezkin hlas prerušil prúd mojich spomienok. „A nesiem všetko, čo si chcela.“

Vyšla som jej oproti do predsieni. „No vidíš, moja, a musela si tak rebelovať?“ Zobrala som od nej nákup a zoširoka som ju objala. „Poď sa najesť, obed je hotový.“

Vymanila sa mi z objatia. „Nebudem, mami, obedovala som u Hedvigy.“

Prešla mnou vlna sklamaní. „No teda, a ja tu čakám s obedom na teba,“ rozhodila som rukami. „Urobila som brokolicovú polievku a tvoje obľúbené zapekané cestoviny.“

Očakávala som nadšenú reakciu, no jej sa rozžiarili oči z iného dôvodu. „Vieš, čo dnes varila Hedvigina mama?“ spýtala sa s nadšením. „Hovädzie závitky plnené hubovou praženicou a opekané zemiaky, mňam! Ty si také ešte nikdy nerobila.“

Priznám sa, padla mi sánka. Cítila som sa porazená v boji so skvelou kuchárkou, ktorej som nesiahala ani po okraj zástery. „Tak si to dáš na večeru,“ povedala som s nádejou.

„Nebudem večerať. Hedvigina mama tak schudla už tri kilá. Mala by si to skúsiť aj ty, mami. Možno sa ti nepodarí mať také ploché brucho, ako má ona,“ zahľadela sa kritickým okom na problematickú partiu môjho tela, „lebo ty nechodíš na brušné tance, ale skúsiť to môžeš.“

Mala som strašnú chuť zabehnúť k tej dokonalej žene a vyškľbnúť jej pár prameňov vlasov za to, že tak očarila moju dcéru. Bola v tom aj závišť, priznávam. Párkrát som Hedviginu mamu stretla na rodičovskom združení alebo na našej ulici. Uvedomila som si, že jej nemôžem v ničom konkurovať. To by som ešte pokojne prežila, ale Terezkinu nadšenie zo všetkého, čo urobila, ma zraňovalo.

„Asi začnem trénovať skok zo skrine na brucho, možno to pomôže brušným svalom,“ poznamenala som sucho.

„A ja utekám na Zlaté nabráť trochu bronz,“ rozbehla sa Terezka po svoju plážovú tašku, pripravenú na letné radovánky.

„Nezabudni sa poriadne natrieť,“ povedala som vetu, ktorú som pri podobných príležitostiach zakaždým opakovala.

„Mami, vždy mi to hovoríš,“ pripomenula mi Terezka vyčítavo. Potom mi vtisla ľahký bozk na líce a o pár sekúnd sa za ňou už zabuchli dvere.

Opäť som osamela. V ten pekný slnečný deň som bola bez energie, bez nálady, nikam sa mi nechcelo ísť. Hodila som lútostivý pohľad na ohrdnuté jedlo na sporáku a vybrala som sa do obývačky.

Zobrala som do rúk fotografie a vtedy mi zazvonil mobil. Volala Soňa.

„Chcela som ti len povedať, že budúcu sobotu vás ku Kvetke zoberiem autom,“ povedala. Okamžite som zaregistrovala to množné číslo – vás. Zrejme zobrala Barboru na milosť.

„To je výborné,“ potešila som sa. „Konečne budeme zase všetky štyri spolu.“

„Aneta...“ chvíľu váhala, „chcela som sa ňou spýtať, ako to bolo... s Arpádovou smrťou. Čo sa mu stalo?“

„Zlyhalo mu srdce,“ odvetila som. „Aspoň tak to viem od Barbory.“

„Bože...“ šepala Soňa. „A Barbora... Byť vdovou v takom mladom veku...“